Gheorghe Rogoz
Cristerra

Intrasem în casă de câteva minute, când țârâitul strident al soneriei de la intrare răsună prelung. De regulă, nu primeam vizite neanunțate decât din partea vecinilor. Probabil cineva văzuse maşina parcată în fața casei şi se grăbea să mă caute până nu plecam din nou; apelau, în general, cu diverse probleme mărunte, dar care răpeau timp, aşa că nu prea eram încântat când am deschis uşa, fără să mai privesc pe vizor.

Spre surprinderea mea, plăcută totuşi, era altcineva : silueta masivă care îmi răpea vizibilitatea era Brent. Robust, de peste 90 kg, 1, 87 cm, cu o barbă neagră ce-i ascundea încă bine vârsta, ce bătea spre 45 de ani, inginer capabil şi afacerist înnăscut, bunul meu prieten ave o capacitate crescută la efort, dar nu orice efort. Brațele lui agile cărau, destupau, turnau, ridicau, vărsau şi iar reluau operațiunile respective cu o energie demnă de o cauză mai bună. Operațiunile lui vizau îndeosebi anihilarea diverselor lichide de origine naturală, din categoriile „maiadă" , "vindelațară" sau „maivinodată", cu predilecție pentru cele „gradate" corespunzător. În clipele de adânci cugetări „religioase" cu „lacrimile domnului Prun" devenea romantic şi emitea panseuri profunde, gen : "El, Domnul a dat, eu, domnul, am luat", sau „Nu da pruna din mână pe ciorchinele de pe gard"; totul arăta înclinațiile lui spre înțelepciunea populară.

Figura lui radioasă nu-mi prevestea nimic bun : iar „îmi făcea programul" şi trebuia să-mi amân treburile personale. Ca de obicei, nu s-a formalizat de primirea pe care i-am făcut-o cu un „la revedere" şi „poate mai treci altădată", rostite cât mai serios posibil. Spre disperarea mea, s-a repezit drept în fotoliul meu preferat, care a scos un geamăt lugubru, sfâşietor, în urma durului impact.

Cu un scurt „noroc" şi-a aruncat binecunoscut-ai privire spre bar, mirat că nu vede nimic pe măsuța unde, de regulă, zăcea câte o rudă îmbătrânită, dar îndepărtată, de ceea ce unii numesc „aqva chiorensis".

M-am făcut că nu văd privirea lui întrebător de tendențioasă, limitându-mă la un simplu : ”Ei ?! ”

-Şi. . . nimic ? nu cedă el aşa uşor, clipind mărunt, cu naivitate ostentativă, spre uşița barului ce rezista privirilor lui pătrunzătoare.

-După. bombănii eu. Mă scoți din baie tropăind mai ceva ca pompierii. . .

-Norocul tău că nu sunt ei; că ăia intră prin perete şi apoi caută uşa. Hai că am obosit să-ți admir mobila.

-Mai bine mă invitai la tine, să te ajut să mai faci loc în cămară; iar s-au plâns vecinii tăi că s-a curbat tavanul în zona cămării tale după ce ai venit de la țară.

-De unde şti ? Am trecut alaltăieri pe la ai mei şi, şti cum e. . .

-Te ştiu pe tine. Puteai să treci direct pe aici când ai revenit.

-Cine ți-a spus, totuşi ?

-Nimeni. Ți-am văzut ieri apărătorile de la maşină; cele din spate sunt afectate de suprasarcină; şi, de altfel, pe aici nu a plouat; doar în Subcarpați.

-Iar o faci pe detectivul deştept; te-a sunat Vera, nu-i aşa ?

-Crezi ce vrei. Stai „pe uscat” până îmi spui pentru ce mă deranjezi aşa, ”cu mâna goală”.

-Dacă înghit prea mult în sec nu o să am vorbirea fluentă. O să mă poticnesc în limba uscată şi o să deranjez sensibilele tale urechi, pleoştite de atâta inactivitate intelectuală.

Ştiam că nu o să cedeze uşor, aşa că mi-am făcut de lucru prin locurile „strategice”, rezultatul muncii mele concretizându-se în faptul că, în

câteva minute, ne priveam amândoi, înduioşaţi, prin bruma paharelor în care ghiaţa se disipa în viteză, ca şi conţinutul, de altfel.

Brusc, fără alt comentariu, scoase din buzunarul de la haină, care mi se păruse destul de umflat, dar nu suficient pentru o sticluţă, o sferă translucidă, cu diametrul de cca. 10 cm., pe care o aşeză cu grijă, dar ostentativ pe tava metalică, unde, deja, paharele îşi strigau goliciunea. La privirea mea interogatoare, se mărginii să răspundă :

-Un cristal mineral, perfect şlefuit. . .

-Şi ? Mă deranjezi pentru atâta lucru, îl tachinai eu, ştiind că trebuie să fie vorba despre ceva mult mai important legat de acel obiect. Zi mai bine că doreai să te răcoreşti cu ceva pe gât şi nu pe suflet. . .

-Nu, este ceva ciudat în legătură cu acest cristal. Faptul că nu mi-a răspuns la provocare dovedea că este vorba de ceva serios, care-l preocupa intens.

-Frumos, mă limitai să zic, rezervat. Preferam să-mi spună el mai multe, nu să râdă apoi de eventualele concluzii hazardate pe care le-aşi fi făcut.

-Tu, ca cercetător, s-ar putea să înţelegi mai mult. Mi l-a adus Nae, mecanicul. Susţine că l-a găsit lângă generatorul turbinei nr. 2. A apărut pur şi simplu acolo.

-Cum adică a apărut ? L-a găsit; e o diferenţă.

-Aşa cum ţi-am spus, susţine sus şi tare că „a apărut”. Se uita la turbină. Nu era nimic acolo. Deodată a văzut cristalul. Iniţial i s-a făcut teamă; putea fi un fulger globular. Văzând că nu se deplasează, şi-a învins temerea, s-a apropiat şi. . . asta este, uite-l aici.

-Vrei să mă faci să cred că s-a generat acolo, fără nici o altă influenţă externă ? Băuse ceva, asta este.

-Nu băuse nimic; şti că nu au voie. De altfel, l-am mirosit şi era „curat”; la asta mă pricep.

-Te cred; mă refer la miros. Povestea ta pare ciudată.

-Exact asta am spus şi eu : globul acesta este „ciudat”

-La ce te referi, când afirmi asta ?

-Dacă te uiți la el, la exteriorul lui, este un glob obişnuit. Dar ia încearcă să priveşti în interiorul lui. . .

-Ce se întâmplă ?

-Încearcă singur. Nu vreau să spui apoi că te-am sugestionat eu. Să vedem dacă constați şi tu acelaşi lucru ca Nae şi mine.

-Deci şi Nae. . .

-Da, el întâi. Eu aş putea fi sugestionat; tu nu.

Am privit globul. Nu era perfect translucid, cum părea la prima vedere. Uşoare irizații se întrevedeau în interiorul lui. Păreau nişte „drumuri de lumini”. Treptat, încercând să le leg, am avut impresia că văd ceva. Nu era nimic clar; doar un impuls, pe care îl simțeam, de a pătrunde mai adânc în glob, de a sesiza ceva ce nu vedeam. Era ca o scufundare fără sfârşit în interiorul micului glob, ce-mi provoca voința. Am tresărit, simțind mâna lui Bret pe umăr.

-Ți-am urmărit privire. Senzația este aceeaşi, nu-i aşa ? O cădere într-un abis, în aşteptarea a ceva ce nu şti ce este, dar îl doreşti.

-Uimitor. Da, ceva în genul acesta, exprimat poate altfel Oare cât poți coborî în glob ? Undeva trebuie să existe şi un punct final; doar să nu fie o deviație spiral-sferoidală. . .

-Ceea ce ar însemna. . . ?

-Un drum infinit, cu infinite direcții de deplasare, în condițiile în care sistemele de referință se schimbă permanent.

-Deci nu există început şi sfârşit. . . ?

-Există doar un început, care dispare apoi în infinitele linii probabilistice de evoluție. Trebuie să-l studiem la laborator. Nu putem explora globul cu slabele noastre capacități, fără riscuri; o introspectivă laser nu o putem face decât la Institut. Propun să mergem chiar acum acolo.

-De acord. S-ar putea să stăm mai mult pe acolo, aşa că propun să luăm şi amărâtele aste de sticle cu noi, dacă nu ai altceva mai bun. Tu poți lua apa minerală.

*

Intensitatea inițială a fost probabil prea slabă. Computerul a arătat că fascicolul laser a fost neutralizat, asimilat; nu a pătruns dincolo de suprafața globului.

-Poți mării intensitatea ?

-Oricât. Laboratorul dispune de suficienta energie, în caz de necesitate putând apela şi la cea de la Centru.

-Atunci să vedem. . .

Orele au trecut vertiginos. Au fost nevoiți să apeleze şi la rezervele energetice generale. Capacitatea de absorbție a cristalului era uimitoare. Nu exista riscul unei explozii, cum s-au temut la început; computerul indica clar că nu avea loc un proces de" acumulare", ci de „asimilare" practică a energiei; un fenomen straniu, necunoscut. Efectul asupra sferei era practic nul, exceptând o uşoară creştere a câmpului electro-static şi gravific, inexplicabilă şi ea. Fără să fi solicitat, ordinatoarele Laboratorului s-au cuplat cu cele ale Institutului, trecând peste protecții, într-o „legătură" particularizată, inaccesibila din exterior.

Brusc, cristalul deveni difuz. O lumină intensă inundă Laboratorul, pentru o clipă totul încetând să mai existe pentru cei doi prieteni. Treptat, în jurul lor, totul deveni alb-lăptos, cu irizații albăstrui, într-o continuă schimbare şi opacizare. Terorizați de o idee, nerostită, se priviră şi îşi confirmară, reciproc, temerea ce devenea certitudine.

-Suntem în cristalul ăsta nenorocit, articulă cu greu Brent.

-Da. Întrebările care se pune este de ce ne simțim aşa detaşați, dacă noi am intrat în el, sau dacă el ne-a captat; înclin spre ultima variantă. Fenomenul se pare că nu mai este sub controlul nostru. Oricum respirăm cu uşurință, ceea ce elimină un pericol iminent; nu ne vrea răul.

-Încă. . .

-Ciudat este însă că nu mă simt deloc îngrijorat. Dar tu ?

-Acum mă simt chiar bine şi nu ştiu de ce. De fapt ar trebui să fiu îngrijorat. Parcă aş visa.

-Nu putem avea amândoi odată acelaşi vis. Ar putea fi sugestie sau hipnoză. Nu înțeleg rostul fulgerărilor astea albăstrui. . .

-Totuşi suntem lăsați să gândim normal; nu simt nimic impus.

-Să încercăm să găsim o cale de a reveni în Laborator. Aşa ar trebui.

-Nu cred că vom putea. Nu ai remarcat ? Am făcut câțiva paşi, dar am rămas practic pe loc : fenomenul sferoidal generalizat. Nici nu ştiu dacă Laboratorul mai există.

-Dar noi existăm totuşi fizic. . .

-Totuşi, ai spus bine. Nu ştim însă cum, unde şi, mai ales, de ce ? Nu ştim dacă este un fenomen natural, paranormal, o acțiune conştientă cu un scop predeterminat sau una imprevizibilă, etc.

-Faptul că suntem încă vii, nu ar presupune o acțiune rațională ?

-Ambele variante sunt posibile.

-Sper că nu au intenția să ne mumifice în sarcofagul ăsta.

-Nu fii macabru. Până acum, exceptând faptul că suntem captivi, nu avem motive să ne plângem. Dacă este un prim contact cu alte civilizații, îți dai seama ce şansă unică avem ? !

-Până una alta nu văd decât bariera asta invizibilă, energetică, fotonică, sau din ce o mai fi, care ne ține aici.

-La originea ei nu poate fi decât o civilizație inteligentă, chiar super-inteligentă.

-La origine, dar aici şi acum ? . . . Poate nu există nimeni; sunt doar circuite mecanice, cărora puțin le pasă de noi, dacă trăim sau murim. Poate ne cercetează, iar apoi ne împăiază.

-Este bine că mai poți fi optimist. Cred că supraviețuirea noastră aici nu este accidentală. Nu pot să-mi dau seama de scop, de care depind multe. După cum s-au „legat" computerele între ele, "stimulate" probabil, cred ca acum şi noi suntem supuşi unui proces de preluare a informațiilor ce le deținem, conştientizate, sau aflate în structura noastră biologică.

-Ar trebui să o facă mai repede, pentru că începe să îmi fie foame. Am fi un fel de cobai, nu ? Sper să nu facă şi teste pe noi. Cât despre comunicarea cu noi, nu văd nici un indiciu.

-Faptul că ni se oferă ce trebuie, ar fi unul. . . Dețin o serie de date despre noi şi, deşi avem senzația că nu comunicăm cu ei, există o legătură în dublu sens; mai mult ne transmit ei, fără ca noi să fim conştienți de acest lucru. Rezultă că ne sunt cu mult superiori.

-Crezi că suntem singuri aici ?

-Dacă te referi la „ei", este clar că da. Dacă te referi la alții, ca noi, răspunsul ar fi tot acelaşi. Am în vedere modul cum a „apărut" cristalul şi

faptul că nu a reacționat decât după ce intensitatea energiei absorbite a depăşit un anumit prag. Sunt din nou în domeniul supozițiilor, afirmând că acest prag poate avea doua semnificații : necesitatea luării contactului numai cu ființe aflate pe un anumit nivel de civilizație tehnicistă, respectiv acumularea unei energii suplimentare necesare asigurării supraviețuirii speciilor capturate, al studierii lor şi al creării condițiilor necesare de supraviețuire, cel puțin o perioada, ar transmiterii datelor obținute şi, de ce nu, al recuperării cristalului.

. Cu noi înăuntru ?

-De ce nu. . .

-Ei asta-i. Mă simt ca un sălbatic care vizitează o navetă spațială extraterestră, neânțelegând nimic.

-Nu eşti departe de adevăr.

-Dar ca sălbatic aş fi văzut, aş fi atins ceva; aici nimic. . .

-Acel ceva există, dacă noi îi percepem efectul.

-Ce efect ?

-De exemplu aerul pe care îl respirăm.

-Iluzii. Trăim un vis hipnotic. Putem face orice, logic sau ilogic cu imaginația noastră în acest univers al Marelui Necunoscut.

-L-ai citit pe Michael Ende, cu „povestea Neterminată" a lui, deşi chiar numele de Ende înseamnă sfârşit în limba germană; poate un sfârşit în însăşi originea începutului.

-Nu-mi arde de filozofie.

-Nu, nu cred că este cazul. Simțim efectul unor cauze, care, la rândul lor, sunt efectul unui lanț cauzal, infinit uneori, la capătul căruia există o

idee; nici ea nu reprezintă începutul originar, ci se află pe o spirală evolutivă a relației efect-cauză.

-Dacă nu există un început, atunci nu poate exista nici un sfârşit. . .

-Probabil. În cazul nostru simțim efectele, fără a putea identifica şi cauzele, care se leagă obligatoriu. Vrei o explicație fantezistă ? Cauzele provin dintr-o lume, iar efectele se simt într-o lume paralelă, în non- spațiu şi non-timp.

-Afirmi că nu este un vis, dar fabulezi mai rău ca într-un vis.

-Poate, dar faptul că existăm este un argument în favoarea celor spuse de mine.

-Nu te contrazic în acest sens şi sper să beneficiem în continuare de acest amărât avantaj, de a exista. Crezi că s-au gândit şi la mâncare şi băutură ? Nu am văzut nimic până acum.

-Dacă nu, va trebui să analizăm varianta unor stimuli volitivi emişi de noi, conştienți, sau în situații extreme.

-Ție nu îți este somn ? De câteva clipe am o senzație de oboseală nesfârşită. Deşi nu mi-am schimbat poziția, parcă aş fi culcat pe cel mai comod divan; o femeie mi-ar mai trebui.

-Şi eu am aceeaşi senzație. Am încercat să o domin, dar inutil. Pe lângă câmpul gravific controlează şi pe cel „psi”. Nu-mi place când mă culcă altul. . .

-Sau alta, că sfera este feminină. Ce plăcut este. Amurgul se lasă, ca atunci când eram cu barca cu ea, iar valurile se unduiau şi ne legănau, ne legă. . . na.. . uuu. . .

Nu departe, pentru ei, acum sau atunci, timpul fiind relativ, variațiile luminoase ale celor două blocuri de cuarț, aflate în grota centrală a asteroidului intergalactic, exprimau satisfacția unui nou experiment reuşit.

-Ai avut dreptate. Pare incredibil, dar acum le-am trimis doua mostre semnificative, care atestă forme de viață inteligentă şi pe baza compuşilor de carbon. Păcat că aceste particule complexe au o existență atât de scurtă. Să sperăm că, după conservare, vor rezista transferului dual intergalactic.

-Ar fi păcat. Dacă rezistă, se va putea trece la amenajarea experimentală a planetei XT-479 şi pentru ei. Savanții noştri au încercat acolo toate combinațiile posibile pe bază de carbon, dar nu au reuşit nimic deosebit sub aspectul unei materii organice inteligente. Dacă nu aş fi văzut, nu credeam că există aşa ceva, atât de perisabil, dar rațional. Cele doua „forme" vor însemna o adevărată revoluție în abordarea lumilor carbonice. Este prima mare surpriză în noua dimensiune a acestei galaxii. Păcat că avem limitat numărul capsulelor interdimensionale pentru fiecare planetă. Ar fi meritat să trimitem mai multe pe această micuță planetă albastră.

-Întâi să le recuperăm şi pe celelalte. În curând ieşim din acest sistem stelar. Poate ar trebui să mai coborâm pragul energetic de acces; am avea poate mai multe activate.

-Nu putem coborî prea mult. Sunt vizate doar formele superioare de existență, iar cristerrele sunt destinate strict acestui scop. Toate celelalte date sunt recuperate şi transmise automat, dar accesul în sistemul de teleportare este strict reglementat, pentru a fi evitate eşecurile.

-Mă gândeam că, întrucât aceste forme de existență sunt mai aparte, să propunem Coordonării Supreme să aprobe un lot suplimentar de capsule, în zonele de maximă concentrație carbonică.

-Dacă ajung cu bine, sigur vor aproba. Până atunci să ne respectăm programul.

-Au o structură complexă, deşi se află într-un stadiu primar de extindere sistemică şi, cu atât mai puțin, de expansiune galactică sau interdimensională.

-Şi eu am rămas surprins de ilogismul structurilor individuale, sub diverse aspecte. Lipsa de eficiență a organizării lor structurale, macroindividuale, este aberantă. Au suferit un proces irațional de complexizare inutilă. Poți să îți închipui aşa ceva ? Trăiesc numai ca să existe.

-Aşa este. Cu greu savanții noştri ar fi creat ceva atât de ilogic. Pare curioasă această disponibilitate a structurilor carbonice spre autoepuizare, în condițiile unei fiabilități extrem de reduse. Vor avea ce studia şi poate vor organiza o expediție specială în următorul mileniu.

-Cu riscul să nu mai găsească nimic, la ritmul lor de evoluție aleatoare.

-Gata. Este timpul să pregătim lansarea capsulelor şi spre celelalte două planete şi spre steaua acestui sistem.

-Crezi că vom găsi vre-o formă de existență pe această stea ?

-Din datele estimativ-previzibile, calculate cu o probabilitate rațional acceptabilă, manifestarea unor forme plasmatice de existență este mult diminuată pe aştrii cu dimensiuni minore, ca acesta; dar cine ştie ce surprize ne mai rezervă sistemul acesta exotic. Să mergem.

Formele celor două blocuri de cuarț, modelate parcă de o mână nevăzută, într-o uşoară alunecare, deşi făceau corp comun cu podeaua, se disipară treptat în pereții laterali, cuplându-se la sistemul integrat asteroidal din care făceau parte. Aveau personalități, dimensiuni şi capacități diferite, în funcție de comuniunea complexă temporar integrată şi necesarul de individualități ştiințifice angrenate în activitățile curente.

Asteroidul de cuarț, o totalitate individual-colectivă, în care fiecare exista pentru şi prin ceilalți într-o matrice dinamică, rațională, cu propriile

capacități şi limite prestabilite în această expediție intergalactică, îşi continua implacabil drumul.